10e JAARGANG. № 256.

OOSTPOST
SOERABAYASCHE COURANT.

Prijs der Inteekening.

Voor Soerabaya. . . p jaar . . . . ƒ 18.—
„ Java buitenb. „ do. . . . . „ 20.—
„ Europa . . . „ do. . . . . „ 25.—

De **Oostpost** verschijnt dagelijks met uitzondering van den ZONDAG.

VRIJDAG 31 OCTOBER 1862.

Prijs der Advertentiën.

De prijs der ADVERTENTIEN is ƒ 1.— voor elke TIEN WOORDEN; behalve het zegel.
Advertentiën met groote letters betalen dubbeld.
Iedere herhaling na de twee eerste plaatsingen wordt betaald met de helft van het bedrag der advertentie.
Voor doorloopende annonces kunnen schikkingen worden getroffen.

VERTREK DER LANDMAIL

In de maand November den 9den en 25sten

ADVERTENTIEN.

Dé Hoofd-Ingenieur, chef der 4de Waterstaats-afdeeling, maakt bekend dat

OpZaturdag den 1sten November 1862

des morgens om 9 ure

ten zijnen kantore te Soerabaija, in het openbaar zal worden

UITBESTEED:

Het daarstellen van eene latrine, ten behoeve aan het Bureau personeel der Marine op het Marine Etablissement alhier.

Volgels bestek en voorwaarden liggende ten gemelde kantore ter inzage van belanghebbenden.

De Hoofd Ingenieur v.d.

(1352) **P. VAN BAAK.**

Ingevolge bekomene magtiging zal op ZATURDAG den 1sten NOVEMBER aanstaande ten burele van den Onder-Intendant 1ste klasse in de 3de Militaire Afdeeling op Java plaats hebben de publieke verkoop *voor afbraak* der nog bestaande gebouwen te FORT ERFPRINS, nader omschreven in de voorwaarden, die ter lezing liggen ten burele van den Luitenant kolonel waarn. Directeur der Genie te BATAVIA, van bovengenoemden Onder-Intendant en van den ondergeteekenden, bij wien tevens nadere inlichtingen te bekomen zijn.

De Luitenant Kolonel Onder-Directeur der Genie in de 3de Militaire Afdeeling op Java.

(1248) J. C. R. STEINMETZ.

Veiling van doorgekapt kopergeld,

De Resident van Soerabaija maakt bekend, dat op

Woensdag den 12 November 1861.

bij 's lands pakhuizen te Soerabaija in het openbaar zullen worden verkocht:

± 375.000 Amsterdam ponden DOORGEKAPT KOPERGELD, waarvan een monster bij gemelde pakhuizen ter bezigtiging ligt.

De verkoop zal geschieden op de voorwaarden bedoeld in de *Javasche Courant* van 17 dezer no. 75.

SOERABAYA, 24 *September* 1862. Namens den Resident. *De Assistent Resident.* Bij verhindering, *De 1ste Kommies.*

(1316) **A. WARBENAAR.**

VENDU DEPARTEMENT.

VERKOOPING.

Op Zaturdag 1 November, 1862.

Op het kantoor van den Onder Intendant der Militaire administratie alhier, van gebouwen en verdedigings werken van het fort Erfprins en

Bij het Militair kleeding Magazijn alhier van overtollige Militaire goederen, (1430)

Op Maandag 3 November 1862.

Bij de heeren BLIJENBURGH & CO, in de stad van diverse goederen.

Op Dingsdag 4 November 1862.

Bij den heer D. D. van BOECKHOLTZ in de chineesche kamp van diverse goederen.

Op Woensdag 5 November 1862.

Bij den heer B. van der ZAAN in de chineesche kamp, van diverse goederen.

Op Donderdag 6 November 1862.

Bij de heeren GEBRS. PERRET & CO in de stad, van diverse goedere.

Op Vrijdag 7 November 1862.

Bij de Weeskamer alhier, van onderscheidene sterfboedels.

Op Zaturdag 8 November 1862.

Bij het Marine Etablissement te Kalimas, van overtollige en voor de dienst afgekeurde marine goederen.

Achter de pakhuizen van SECH AWAL, te kampong Baroe, van Bima van 80 paarden, aangebragt. (1466)

TE KOOP

voor ƒ 450.—

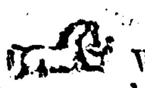

Een span hardloopende Overwalsche WAGEN-PAARDEN (*Schimmels*), kunnende ieder afzonderlijk ook als BENDIE- of RIJPAARD gebruikt worden.

Te bevragen onder Nummer 3133, bij den Uitgever dezes. (1478)

Op een nader te bepalen dag

zal door de ondergeteekenden publiek worden verkocht:

Een ERF met een STEENEN met PANNEN GEDEKT HUIS en BIJGEBOUWEN, gelegen binnen deze stad in de Jotangan, thans Jatottan, Blok No. 22, bij de verponding geregistreerd onder No. 294, thans geoccupeerd als HOTEL en WAGENVERHUURDERIJ door den Heer SCHMIDT benevens een daaraan grenzend uitgestrekt stuk gronds.

Inmiddels ieder afzonderlijk uit de hand te koop.

Nadere informatiën bij

(1375) ANEMAET & CO.

VERTREK VAN SCHEPEN

Passage naar Nederland

wordt aangeboden met het snelzeilend Hollandsche Barkschip

QUARTET,

Kapt. Z. MULDER.

Het schip is voor den overvoer van passagiers zeer doelmatig ingerigt, en bevindt er zich eene comfortable badkamer aan boord.

Nadere informatiën te bekomen bij den Gezagvoerder in het JAVA HOTEL en bij

De Agenten,

(1475) B. J. VAN ECK & CO.

Passage naar Amsterdam,

wordt aangeboden met het Nederl. Campagne fregatschip

Anna Digna.

KAPITEIN OUMAN.

Deze bodem heeft een geëxamineerd geneesheer, en is door zijne comfortable inrigtingen zeer geschikt voor den overvoer van passagiers. Het vertrek zal tegen *ultimo November* plaats hebben.

Nadere informatien te bekomen bij den Gezagvoerder in het MARINE HOTEL en bij

De Agenten,

[1450] B. KOPERSMIT & CO.

TE KOOP

Twee Rij-paarden.

Sawoe ras, boven de vier voet bij

(1463) ABALAIN, DURAND & CO.

TE KOOP

Eene prachtige nieuwe

Handchais,

met Engelsche

VEEREN EN OLIEBUSSEN.

Adres uitgevers dezes. (1474)

PHOTOGRAPHIE.

PORTRETTEN

Op glas van ƒ 6.— ƒ 10.— ƒ 20.— ƒ 30.

Op wasdoek en op papier billijke arrangementen.

Modellen liggen ter bezigtiging. (1471)

De betaling bij de aflevering.

M. H. HALEWIJN

Heeren Straat. achter het stadhuis.

(1402)

Etablissement Groedo.

Ondergeteekenden hebben de eer kennis te geven, dat, hunne

HOUTSTOOMZAAGMOLEN

thans in volle werking zijnde, bestellingen op gezaagde **houtwerken** binnen weinige dagen kunnen geeffectuëerd worden.

De prijzen zullen, naar gelang der dimensiën der bestelde **houtwerken**, ten billijkste berekend worden.

Alleen DROOGE en GAVE HOUTWERKEN worden afgeleverd.

(715) **ZANTHUIS & CO.**

STEMPELPERS

VAN

LEROY & CO.

Postpapier met naam of initialen gestempeld, tegen denzelfden prijs als het ongestempelde, verkrijgbaar.

Voor de zoo algemeen gewilde *hoogdruk*-visitekaartjes rekenen zij niet meer dan voor gewonen druk. (1212)

EEN AVOND

IN EEN KRANKZINNIGENGESTICHT.

(vervolgd en slot).

„Gij hadt geen jongen moeten zijn," sprak hij op zekeren dag tot zijn zoontje. „Als zoodanig zult gij mijn karakter erven, en alles wat er sombers en akeligs in mij is zal zich bij u met de jaren ontwikkelen en verergeren!"

Dit was, wel is waar, maar een los denkbeeld, maar de arme moeder kon niet nalaten, zich hierover gedurende verscheidene weken te kwellen, en daaraan de vreemdste uitleggingen te geven. Oswald werd met den dag somberder en stilzwijgender. Op zekeren dag kwam hij een weinig later dan gewoonlijk te huis om het avondmaal te gebruiken: hij gebruikte het een en ander wat men hem voorzette zonder een woord te spreken, en liet toen zijn zoontje, dat vijf jaar oud was, bij zich komen, en keek hem strak in zijne oogen.

„Gave God, dat gij in dit punt althans niet op mij geleket!" zeide hij „Maar gij hebt mijne zwarte oogen en mijn zwart hoofdhaar. Gij zijt gelijk die andere."

„Welke andere? vroeg de moeder, zigtbaar ongerust.

— „Gij weet" sprak Oswald, „dat ik een' zoon had uit mijn eerste huwelijk. Hij stierf, toen hij zoo oud was als nu onze Arthur."

— „Arthur is zoo gezond als men het maar wenschen kan" riep de moeder uit."

— „Wel mogelijk," antwoordde de vader. „De kinderen erven onze ziekten: zij dragen den kiem in zich om van de ligchaams-en geestgebreken, die wij hebben. Het is beter, nooit geboren te zijn, of op jeugdigen leeftijd te sterven dan om voort te leven, en zoo doende den noodlottigen dag te naderen, waarop die kwalen door de geheimzinnige beschikkingen van het noodlot bij ons moeten voor den dag komen.

— Welk eene verschrikkelijke gedachte! Hoe kan u die voor den geest komen?"

Oswald bewaarde het stilzwijgen.

De arme vrouw was zóó zeer aangedaan door Oswald's woorden, dat zij, als vastgenageld aan haren stoel, bleef zitten, lang nog nadat haar echtgenoot zich had verwijderd om zich naar bed te begeven. Traag en als zielloos keek zij strak op den grond, eenen sleutel zoekende voor die vreemde woorden, maar zij kon er geene oplossing voor vinden. Eindelijk stond zij eensklaps op, en bragt, op de teenen loopende om geen leven te maken, haren zoon naar eene naburige kamer, waar hij zijn bedje vlak naast het hunne had. Oswald sliep reeds vast.

Toch gevoelde zij, dat zij niet kon slapen. Zij ging dus naar hare werk-kamer, die aan de slaapkamer grensde, nam een vel papier, en ging aan hare moeder zitten schrijven. Haar vader, die ambtenaar en in gouvernements-dienst was, was, ongeveer een jaar geleden, naar Gallicië overgeplaatst.

Ik geloof niet, dat iets verschrikkelijker klinkt dan de angstkreet van een' slapende, en niet ten onregte schrijft het volk, in zijn naïf geloof, zulk een' kreet aan een schuldig geweten toe. Als deze wanklankige en onduidelijke toonen, die gedurende den slaap den lippen ontsnappen, eensklaps de nachtelijke stilte komen storen, die vroeger enkel afgebroken werd door de eentoonige beweging van den slinger van het uurwerk, dan treft ons, als men wakker ligt, een onwillekeurige schrik, en men meent, eene stem uit eene andere wereld te hooren. Drie malen achtereen klonk een dusdanige kreet uit het aangrenzend vertrek, en daarna hoorde Oswalds vrouw haren man zwaar zuchten, zich omkeeren en rondwentelen in zijne legerstede en een oogenblik daarna weder inslapen.

Zij is steeds met schrijven bezig. Plotseling hoort zij Oswald opstaan, en met ongelijke schreden door de kamer heên en weêr loopen, als zocht hij iets. Zij opent de deur met een licht in de hand, en is genoodzaakt, zich krampachtig aan het paneel van de deur vast te klemmen om niet plat op den grond te vallen.

Met strakke oogen en een verwilderd uitzigt waarvan iedere gelaatstrek een woest afgrijzen verried, stond Oswald, met een mes in de hand, voor zijn' slapenden zoon, gereed om het moordend hand, voorstaal in diens hart te stooten.

„Oswald", riep zij hevig ontsteld uit...

Deze scheen plotseling uit een' droom te ontwaken. Het mes ontglipte aan zijne hand, en de ongelukkige pakte krampachtig den muur vast om niet te vallen.

„Daar is de zwarte vrouw" schreeuwde hij, en zijne overige woorden verloren zich in een onverstaanbaar gemompel.

Den volgenden dag begaf mevrouw Oswald zich bij hare buurvrouw. De tranen, die zij niet kon weêrhouden, verraadden aanstonds de aandoening van haar hart.

Eindelijk zeide zij, dat zij hoogst ongerust was over de verandering, die zich in den inborst haars mans openbaarde, zonder dat zij nogtans iemand kon bekennen, wat zij vreesde.

Hare vriendin bewaarde een tijd lang het stilzwijgen, maar zeide eindelijk, hare weifeling overwinnende:

„Misschien is het mijn pligt, eenige inlichtingen te geven over hetgeen u zulk eene levendige ongerustheid baart.

„Spreek, o spreek!"

„Maar gij moet niet te zeer ontstellen."

„Neen, ik beloof het u," zeide Mevrouw Oswald, verbleekende.

„Vroeger werd uw echtgenoot aangetast door aanvallen van vervreemding van gedachten. Men sloot hem toen in het krankzinnigen-gesticht op...."

Zij aarzelde op nieuw, toen zij hare vriendin zoo wit zag worden als sneeuw.

„Men dacht toenmaals niet, dat hij ooit volkomen zoude herstellen, en dus zijne vrijheid

f 7000.--

Op eerste verband in leen te bekomen.
Adres Lett. B bureau *Oostpost.* (1473)

VIERKANTE en RONDEKERPETTEN
in zeer fraaije DESSINS in COMMISSIE
bij
(1372) M. H. HALEWIJN.

Het kantoor van den Procureur **Brouërius van Nidek** is verplaatst in de straat naast de toko van den heer HALEWIJN. (1471)

Kantoornja darie Procureur **Brouërius van Nidek**, soeda mengalee dalem straat sablanja toko darie toean HALEWIJN. (1472)

Loge de Vriendschap

Receptie in den Leerlingsgraad
Zaturdag 1 *November* 1862.
Namens den Regd. Meester,
De Secretaris,
[1468] MAC LENNAN.

ZITDAG

DER
Spaarbank in de maand **November**
Dingsdagen den 4 en 18den
(1476)

Bij de Agenten te Soerabaya

van de
Koloniale Zee en Brand-assurantie Maatschappij
en
Oost-Indische Zee en Brand-assurantie Maatschappij
beiden gevestigd te Batavia,
is gelegenheid tot het onmiddelijk verzekeren tegen gevaar voor ZEE en BRAND.
SCHIMMELPENNINCK & CO.
(341) *Agenten.*

Voortdurend Verkrijgbaar

IN TOKO BOOMSTRAAT,
à Contant.

Holloway Pillen en Zalf.

Doosjes PILLEN à f 1.— 3.— f 5.—
Potjes ZALF à „ 1.— 3.— „ 5.—
(1330) J. J van den MUIJSENBERG.

ONTVANGEN
in toko Boomstraat
Schuimend VALKEN BIER
op heele kruiken.
(1469) VAN DEN MUIJSENBERG

BOEK-, COURANT en HANDELSDRUKKERIJ,
VAN
LE ROY & CO,
TE
SOERABAYA.

Door eene ruime keuze van lettersoorten is deze drukkerij inzonderheid ingerigt tot het drukken van:
Aanplakbiljetten en Affiches in vele formaten, Boek- en kantoordrukwerken, circulaires, rekeningen, nota's, kwitantien, wissels, prijscouranten, marktberigten, polissen, cognossementen, menu's, adres- en visitekaartjes en al ander drukwerk.

BOOM- en HANDELSSTUKKEN
zoomede:
IMPRIMES voor **Fabriekanten, Aannemers** en **Pachters**
naar vaste modellen
zijn steeds voorhanden. (1236)

PAS ONTVANGEN
bij
W. A. DE VEY,
Echt Russisch LINNEN.
(1470)

W. SCHEERENS,
kapper, barbier en haarsnijder
Kaliesossok No. 2. (769)

Muzijk doozen

spelende vier, zes, acht, twaalf, en zestien airs, in ruime keuze in commissie bij
(1371) M. H. HALEWIJN.

PAS ONTVANGEN
IN TOKO BOOMSTRAAT.

ROLPENS
KETTING SAUCYS } *in stopflesschen.*
PEKELWORST
ROOKWORST in vet.
Groote HAMMEN.
Blikken OSSENHAAS.
SAUCYS de BOLOGNE en
CERVELAT-WORST, in reuzel.
Gerookte en versche ZALM.
„ Engelsche SPROT.
„ „ BOKKING enz.
(1451) VAN DEN MUIJSENBERG.

Wissels op Nederland.
bij
(1418) FRASER EATON & CO.

Wissels op Nederland.
bij
(1416) HILL BROEKMAN & CO.

WISSELS OP NEDERLAND
EN
ENGELAND
bij
(1409) MATHIEU EBBS RUIJS & CO.

VERKRIJGBAAR ZWAVELZUUR
f 30.— per pul van 50 liter of 180. A. p.
bij
(386) SCHIMMELPENNINCK & CO.

Wij zijn verzocht, de volgende advertentie te doen plaatsen
J. F. VAN LEEUWEN & CO.

De ondergeteekende herinnert aan belanghebbenden, dat elke partij BOTER, door hem naar Indië verzonden, voorzien moet zijn van een door hem onderteekend bewijs van originaliteit om de echtheid van zijn

D
merk * te constateren.
G
A.V.D.LEEUW.

DELFT 24 *Junij* 1862.
(1404) A. VAN DER LEEUW.

HOLOWAYS ZALF en PILLEN.

Behoud der gezondheid. Hoe gering is dikwijls de oorzaak der ziekten. Hoe dikwijls wordt zij verzuimd en hoe gemakkelijk is zij somtijds te herstellen. De natuur waarschuwt den mensch voor eene komende ziekte door pijn, ligte ongesteldheid of iets dergelijks, welke kleine ongemakken dadelijk door dienstige geneesmiddelen moesten worden weggenomen, en de geneesmiddelen van Holloway zijn door de geheele wereld als zoodanig beroemd. De pillen zuiveren het bloed, de bron der gezondheid en van sterkte, en verzekeren alzoo de geregelde alle uitwendige ziekten van welken aard die ook mogen zijn. De pillen en zalf van Holloway, te zamen tot hetzelfde doel aangewend, zullen een ieder in staat stellen om den voortgang der ziekte te stuiten, en om de geheele inwendige ligchaamkracht in overeenstemming te houden. (880)

NEDERLANDSCH INDIE

Soerabaija 31 October 1862.

Opgave van de politie
Omtrent personen, wier passen voor aankomst of vertrek zijn geviseerd geworden.
31 October.

voor Vertrek.

J. H. Schluter, naar Indramaijoe. E. J. Liefrink, naar Malang. J. F. L. Kessler, naar Pasoeroean. F. L. J. Roet, naar Panaroekan. D. Cantor, naar Kediri. B. Oversluiten, naar Panaroekan.

— Gedurende de maand October is in de Spaarbank ingelegd f 7700.—
en terug genomen „ 4250.—
Het totaal der op ultimo October aanwezige inlagen is „ 161444.—

NEDERLAND.

AMSTERDAM, 3 September. — Bij eene der aanbestedingen voor de staatsspoorwegen heeft zich een zonderling incident voorgedaan. Toen namelijk een der werken, dat voor f 150,000 was opgehangen, voor f 160,000 werd gemijnd, trad een der borgen van den mijner voor, en verklaarde, zijne handteekening niet gestand te zullen blijven. De commissie nam dit voor goede munt aan, en verklaarde zich bereid, het werk op op nieuw op te hangen. Het gevolg was, dat thans het werk door denzelfden persoon, die als borg was teruggetreden, werd gemijnd en het hem gegund werd voor f 209,000. Het is gelukkig, dat de goedkeuring van den Minister van Binnenlandsche Zaken wordt vereischt, en men verneemt met genoegen, dat deze een streng onderzoek naar den loop der zaak heeft ingesteld.

— Naar het *N. D. v. 's Grav.* verneemt, is de heer van Rossum, secretaris van H. K. H. Prinses Marianne, vier dagen geleden aan een' sluipmoord ontkomen; hij werd, in Silezië zijnde, gewond door een' dolksteek, die op het hart was gemunt, doch welke door zijnen krachtigen arm is afgeweerd; hij was echter met zoo veel kracht toegebragt, dat hij door en door den arm is gegaan.

FRANKRIJK.

PARIJS, 30 Aug. — De *Patrie* laat zich aldus uit: „Men kan geene lange redeneringen maken over de onverwachte gebeurtenis, die zoo eensklaps een einde heeft gemaakt aan den angst van de vrienden van Italië. De nederlaag van Garibaldi, zijne wond, zijne gevangenneming, zullen gevolgen hebben, die iedereen zal opmerken. De harde proef, welke de Italiaansche monarchie moest verduren, heeft opgehouden; de degen, die haar tot nu toe had verdedigd, is gebroken tegen den troon, welken hij deed schudden; de wet heeft over den opstand gezegevierd. Wij zullen dus slechts één woord spreken, en dat zal tot den overwonnen' krijgsman zijn gerigt. Was zijne fout groot, zijne boete zal nog grooter zijn. Onder de Italiaansche kogels gevallen, heeft Garibaldi moeten begrijpen, met welke groote gevaren hij Italië bedreigde; als gevangene van de Italiaansche soldaten, heeft hij moeten begrijpen, dat hem de hulp der Voorzienigheid ontbrak, omdat hij zijn' moed, zijnen ijver, zijne populariteit had ten dienste gesteld van eene onregtvaardige zaak.

„Garibaldi moet dan zijne nederlaag met vreugde begroeten, met de vreugde van het patriotismus, dat van zijne dwalingen is teruggekomen. De schande is voor hem minder dan voor de mannen, die hem tot werktuig hadden gemaakt; zij zal minder zijn voor hem, dan voor een driemanschap, die sedert drie jaren Italië met geheime genootschappen vult; zij zal minder zijn voor hem, dan voor de vreemdelingen, die geld zonden, bestemd voor den opstand, en niets gaven, toen een verdrukt volk op nieuw moest worden herboren; zij zal minder voor hem zijn, dan voor die lage zamenzweerders; hij stelde de onbedekte borst aan de koninklijke kogels bloot, terwijl zij zich achter complotten verschuilden.

„Garibaldi is te Reggio overwonnen, maar het is minder voor hem dan voor de omwenteling, daar deze haren laatsten strijder heeft verloren. Zij is het, die zag, dat het geheele schiereiland zich rondom koning Victor Emanuel schaarde; zij is het, die zag, dat geheel Europa verontwaardigd was, en gereed stond om weêrstand te bieden aan den slag, waarmede zij de monarchie van Magenta en Solferino bedreigde.

„Die te gelijk met de revolutie werden overwonnen, zijn de vijanden van Italië, die op den val daarvan rekenden, en zij, die van medepligtigheid spraken en den bondgenoot van Italië beleedigden; zij, die in hun' haat en naijver niet aan Frankrijk

---

herkrijgen. In een' zijner vlagen van waanzin heeft hij dan ook eene afschuwelijke daad begaan, — en den zoon gedood, dien hij uit zijn eerste huwelijk had."

De kleine Arthur speelde digt bij zijne moeder. Met eene hand, krampachtig van ontsteltenis, trok zij hem zoo ruw naar zich toe, dat de kleine een' verwonderden blik op haar sloeg.

„Ja", ging hare buurvrouw voort, „hij had zijnen zoon gedood, een kind van vijf jaar oud. In God weet welke vlaag van waanzin sneed hij dat kind den hals af! Toen men hem in hechtenis nam, zeide hij, dat eene zwart-gesluijerde vrouw niet ophield, hem met hare vervolging te kwellen, en dat die hem tot dezen noodlottigen kindermoord had aangezet. Hij had zijnen zoon het gevaar moeten besparen om zijne rede te verliezen, even als hem dit ongeluk getroffen had. Tot welke onverklaarbare uitleggingen is de geest van een' mensch in een' dusdanigen toestand niet in staat"!

Mevrouw Oswald begon over haar geheele ligchaam te beven, want zij herinnerde zich nu, dat haar echtgenoot ook ditmaal over eene in het zwart gesluijerde vrouw gesproken had.

Men kan zich voorstellen, hoe verontrust de arme moeder huiswaarts keerde en de volgende dagen doorbragt. Dag en nacht beefde zij voor het leven van haren lieven kleinen Arthur en klopte haar hart met koortsachtigen angst; dag en nacht bespiedde zij haars echtgenoots geest, gesteldheid. Eindelijk vatte zij het besluit op zich van haar kind te scheiden, en het aan de hoede zijner grootouders toe te vertrouwen. Oswald nam daar genoegen meê, en de kleine Arthur scheen beschut te zijn voor het gevaar, dat hem, buiten zijn medeweten, misschien reeds lang boven het hoofd gezweefd had.

Jaren verliepen er. Na een tijdsverloop van eene zeer hevige, zenuwachtige aandoening scheen Oswald 's karakter weder te verzachten, en kwam het eenigen tijd tot bedaren: gedwee en handzaam geworden, gaf hij in alles toe. Uit een gevoel van onwillekeurige schaamte sprak hij nimmer over dien noodlottigen nacht en dien staat van duizeling, waarin zijne rede vroeger gedreigd had, te gronde te gaan. Anderzijds herleefde het vertrouwen weder in het gemoed zijner echtgenoote: ongemerkt was de hoop haar hart binnengeslopen, dat de hand van een' beschermengel voor altijd die woeste en vervloekte bestanddeelen, die in Oswalds zenuwen sluimerden had bevredigd. Slechts nu en dan kwam haar de gebeurtenis van dien afgrijselijken nacht voor den geest als een droombeeld, half verloren in die onpeilbare diepten der ziel, waar geledene smarten rusten, en beweende dooden sluimeren.

Reeds drie jaar lang was Arthur afwezig. Zijne moeder gevoelde een onbegrensd verlangen in haar hart opkomen om hem te zien. Het kersfeest was op handen. De buurvrouw, die geraadpleegd was omtrent het al of niet bestaan van verdere beletselen om het kind terug te halen, durfde geen ja of neen zeggen, en liet bij slot van rekening aan hare vriendin de zorg over om over alles te beslissen. Maar de behoefte van de arme moeder om, ware het ware het ook slechts voor eenige dagen, haar kind bij zich te hebben was sterker dan alle mogelijke redeneringen. Zij schreef een' brief, en het kind werd van de kostschool genomen, waar men het besteed had, en weldra teruggegeven aan de liefkozingen zijner moeder.

Het was den dag vóór het kersfeest, en Mevrouw Oswald had reeds alles in orde gemaakt om haren lieven Arthur bij deze gelegenheid een feest te bereiden. De vader, die bij het wederzien van zijn kind weder stil geworden was, als of dit wederzien plotseling weder oude herinneringen had opgewekt, had van zijnen kant ruimschoots en gewillig bijgedragen tot de talrijke geschenken, voor het bevallige knaapje bestemd.

In hare buitensporige vreugde, dat zij haren zoon weêr bij zich zag wilde Mevrouw Oswald haar geluk doen deelen door lieden, die, in betrekking tot haar zelve, tot een' zeer geringen stand behoorden. Op het zolderkamertje van het huis, dat haren echtgenoot toebehoorde, woonde een kleine gebogchelde kleêrmaker met vrouw en vijf kinderen. Zij kwam op het denkbeeld, hun allen warme winterkleederen en bovendien een' kersboom ten geschenke te geven. De kinderen van den snijder sprongen en klapten in de handen van vreugde en spraken onder elkaâr van de gelijksoortige, doch nog veel prachtiger geschenken, die de kleine Arthur van omlaag gekregen had, en die deze hun misschien den volgenden dag zou laten kijken.

Eindelijk kwam de beruchte kersavond, zoo dierbaar aan kinderen en huisgezinnen. Het huis van Oswald was met sneeuw bedekt, even als alle andere woningen. De klokken, die geluid waren om Christus' geboortedag te vieren, hadden sinds lang opgehouden te bengelen, en alles was weêr stil geworden.

De nachtwacht had juist door zijnen horen den nog wakenden toegeroepen, dat het derde uur van den nieuwen dag dáár was, toen hij eene slechts ten halve aangekleede dienstmeid overhaast uit huis zag loopen, hem te gemoet.

„Help, help! Mijnheer vermoordt zijn kind!" riep zij, met eene door schrik bewogene stem.

De kleine gebogchelde kleêrmaker, die een stuk werks onder handen had, waarbij zeer veel haast was, was eerst tegen een uur gaan slapen. Toen hij al dit rumoer hoorde, sprong hij uit bed, opende het venster, en keek op straat.

Eensklaps hoorde hij Mevrouw Oswald uitroepen:

„Hemelsche goedheid! gij hebt ons kind vermoord!"

Toen beving den kleedermaker een hevige schrik.

„Kinderen", sprak hij tot zijne vrouw en kinderen, die zich rondom hem hadden geschaard, „ik wil liever maar niet weten, wat daar omlaag plaats grijpt. Doet de deur digt en laat ons ons stilhouden."

Maar toen hij de buren en den nachtwaker

konden vergeven, dat het een groot volk heeft verloot.

„Wat Garibaldi betreft, Italië zal den bij Reggio gekwetste vergeten om slechts den overwinnaar van Marsala te zien, en op die smartelijke bladzijde van een bestaan, dat door de vaderlandsliefde wordt verlicht, zal het Italiaansche volk slechts één naam schrijven, die als eene zwarte vlek zal zijn, namelijk den naam van Mazzini!"

— Op voorstel van den Franschen consul op Havanna is er geld bijeengebragt om sigaren te koopen voor de Fransche troepen in Mexico. Er is 15,995 francs bijeengebragt, waarvoor 143,000 sigaren zijn gekocht, terwijl er bovendien nog 14,000 door verschillende personen zijn ten geschenke gegeven.

— De Portugesche markies de Loulé wordt binnen kort hier verwacht; hij vertrekt dadelijk naar Turijn om prinses Pia, wier huwelijk met den koning van Portugal in October zal plaats hebben, af te halen. De prinses zou den paus, wiens naam zij draagt, om zijn' zegen over haar huwelijk hebben verzocht. De paus heeft door een' zijner secretarissen alleen doen melden, dat zij van hare verloving kennis heeft genomen; van zegen werd in dit antwoord niets gesproken.

ENGELAND.

LONDEN, 22 Aug. — De *Morning Star* van heden bevat de volgende correspondentie:

Mijnheer de redacteur!

Heb de goedheid, in uwe kolommen op te nemen den volgenden brief, dien ik van Garibaldi heb ontvangen, en dien ik met genoegen beantwoord door eene inschrijving van £ 1000 (ƒ 12,000 Ned.)

Londen, 21 Aug. (Get.) P. STUART.

Elm House, Seafort, bij Liverpool.

Palermo.

Mijn waarde vriend STUART!

Ik heb voor Rome eene leening noodig van £ 20,000 (ƒ 240,000 Ned.); ik zend u hiernevens de obligatiën.

Ik vraag haar aan Engeland, omdat de operatie thans in Italië niet kan plaats hebben, zonder het voor mijne plannen zoo noodzakelijke geheim in gevaar te brengen. Doch ik zal haar door eene andere leening in Italië doen volgen.

Ik vertrouw, dat mijne vrienden in Engeland mij hierin zullen helpen, en bovenal heb ik vertrouwen in u.

Geheel de uwe. (Get.) GARIBALDI.

— Als een nieuw staaltje van den praktischen geest van Brittannië's zonen moge het volgende strekken. Een groot landeigenaar in Ierland heeft, om zich tegen moord te vrijwaren, zijn testament gemaakt, en daarin bepaald, dat, ingeval hij vermoord werd, aan al zijne pachters onmiddellijk de pacht zal worden opgezegd, hunne woningen gesloopt zullen worden en zijne landerijen als schaapsweiden zullen worden gebruikt.

— De per telegraaf ontvangen berigten betreffende het vermoorden in Syrië van zeventig Christenen en hunnen bisschop, worden door de *Union* besproken met een gemengd gevoel van verontwaardiging en smart. De schrijver geeft zijne verwondering te kennen, dat al de Parijsche bladen, zelfs het officiele orgaan niet uitgesloten, zich hebben bepaald bij de bloote vermelding van deze ramp, zonder het zelfs te betreuren, dat de bloedige geschiedenis van de Christen-bevolking in Palestina op nieuw met eene donkere bladzijde is verrijkt. De schrijver begint daarna het berigt in kwestie te ontleden, en vangt aan met de plaats te bespreken, waar de ongelukkige slagtoffers ter dood moeten zijn gebragt:—

„Het berigt maakt melding van Marach, als de plaats des tooneels, waar deze nieuwe schending aller menschelijke wetten plaats vond; er bestaan echter twee steden van dien naam, welke nagenoeg eveneens worden geschreven, en dikwijls met elkander worden verward. Het eene Marach, het oude Germanicia, en hetwelk in de oude kronijken Maresia wordt genoemd, ligt op 20 mijlen afstands noord-oostelijk van Antiochië, en tijdens de kruistogten zetelde daar een bisschop. Het was toen eene goede rustplaats voor het groote leger van Godefroij, hetwelk verschrikkelijk had geleden in de steppen van den Taurus. De andere stad, Marrah genaamd, ligt op 18 mijlen afstands van Aleppo; vroeger bezat die stad borstweringen, torens en bastions; de belegering en inname van Marrah door de eerste kruisvaarders wekt herinneringen op, welke menigeen uit de geschiedenis zou willen wisschen. Marrah is thans niets meer dan eene vereeniging van allendige woningen, gelegen op een plateau, van waar het oog weidt over eene uitgestrekte wildernis.

De plaats, waar op nieuw Christenbloed is vergoten door het staal van Muzelmansche moordenaars, moet de stad Marah zijn, thans goed bevolkt en gelegen aan den ingang van den Taurus."

Gedurende de laatste twee jaren, zegt de schrijver verder, hebben de Christenen in Syrië dagelijks hun bloed gegeten met een gevoel als iemand heeft, die nimmer zeker is, of hij niet zijn laatste maal nuttigt. Welke veiligheid, vraagt hij, kunnen zij met mogelijkheid bezitten te midden van den valschen toestand, waarin zij zijn geplaatst?

„Gedurende de laatste twee jaren", zegt de schrijver, „leef en zij als menschen, die geen uur zeker waren van hun leven; voor hen bestond geene veiligheid. En hoe kon ook die ongelukkige toestand voor dat arme volk ophouden? Hoe konden zij gerust zijn te midden van moordenaars en dieven, voor welke geene straf bestaat? In vereeniging met de Turken vermoordden de Drusen in 1860 15000 Christenen; de Muzelmannen in Damascus bragten in die stad 8000 Christenen om het leven, allen rustige, weerlooze menschen die zich door hunne nijverheid eenigen rijkdom hadden weten te verschaffen. De moordenaars, rijk geworden door de goederen van slagtoffers, zijn niet gestraft! Eenigen zijn hier en daar opgevat, doch niemand zal durven zeggen, dat het menschelijk geweten voldaan is. De overgeblevene betrekkingen van de vermoorden ontmoeten in de straten de misdadigers met opgeheven hoofd; de politie bedient zich van dezelfde yatagans, met welke de arme Maronieten of onze Christen broeders in Damascus zijn onthoofd. Na de aankomst van een Fransch leger in Syrië bleven de Turksche Soldaten (moordenaars) daar nog zes maanden vertoeven! De overeenkomst van den 30 Maart (op sommige tijden heeft men veel eerbied voor traktaten) ketende den moed en de edele grief van ons leger. Turkije, *in flagrante delicto* verrast in zijn moordenaarswerk, was gedurende de laatste twee jaren meer dan immer meester in Syrië. Turkije zegt in zich zelf, dat, daar in Oosten toch niets kan gedaan worden dan in overeenstemming met de vijf mogendheden, en deze zelden tot een vergelijk kunnen komen, het dan ook minder gebonden is tot het nemen van voorzorgen. Turkije steunt veel op die kollektieve magteloosheid, welke de diplomatie „kollektieve handeling" noemt".

Het bedoelde artikel eindigt met de hoop uit te drukken, dat de groote Europesche mogendheden, hoe verdeeld ook in andere opzigten, vereenigd alle pogingen zullen aanwenden om te voorkomen, dat eene herhaling plaats heeft van zulke droevige voorvallen, als de laatste moord van Marach is.

ITALIE.

TURIJN, 3 September. — Uit Napels wordt gemeld, dat er den eersten dag van den staat van beleg geene dagbladen zijn verschenen; den tweeden dag echter werden zij uitgegeven, na verlof daartoe te hebben ontvangen.

De arrestatiën op den 26sten Aug. hebben eene groote beweging bij de bevolking veroorzaakt. Toen een commissaris van politie met tien agenten arrestantiën in het Italia-koffijhuis wilde bewerkstelligen, werden zij uitgejouwd. Een aantal lazzaroni bragt eene ketel-muziek aan de door de Toledo-straat patrouillerende troepen. Vóór het Italia-koffijhuis groeide de menigte meer aan, en de herhaalde aanmaningen om uiteen te gaan werden met gejouw begroet. Eindelijk kwam er eene patrouille karabiniers, die de menigte met de bajonet uiteendjagde, waarbij echter hevige tegenstand werd geboden.

— Het fusilleren van 27 Garibaldisten, die van het koninklijke leger waren gedeserteerd, heeft te Napels algemeene afkeuring ontmoet; hetzelfde is het geval ten opzigte van het fusilleren van den kolonel Sprovieri.

— Het verzoek van den zoon van Garibaldi, Recciotti, om zijnen vader te bezoeken, is van de hand gewezen.

— Een officieel rapport over het gebeurde bij Asperomonte is nog niet bekend, hetgeen de algemeene verwondering opwekt. De *Nationalites* laat zich aldus uit:

„Algemeen wordt erkend, dat het vuur door de vrijwilligers is geopend. Garibaldi en de zijnen, die eene sterke positie hadden, zagen zich plotseling omringd door een bataillon Bersaglieri en een bataillon der brigade van Piëmont Men eischte de overgave der wapens, doch zonder gevolg.

„De beide kolonnes naderden daarop met de bajonet; de meeste vrijwilligers zochten hun heil in de vlugt, maar eenige honderden, die den generaal omringden, hielden stand, en vuurden. De strijd nam een' aanvang, en duurde vier uur. Garibaldi en zijn geheele staf werden gewond, benevens 221 zijner manschappen. Gelukkig is het getal dooden betrekkelijk gering; dit bedraagt aan de eene zijde een twaalftal, en aan de andere vier of vijf".

— De *Movimento* van Genua publiceert den volgenden brief van Garibaldi, waarin hij zelf berigt van zijne nederlaag geeft:

Aan boord van de *Duca di Genova*,
den 1sten September.

„Zij dorstten naar bloed, doch ik wilde het sparen;— niet de arme soldaat, die ontvangen bevelen moest opvolgen, maar de mannen van de côterie, die het der revolutie niet kunnen vergeven, dat zij revolutie is, en dat zij juist zoo veel heeft bijgedragen om onze Italiaansche familie te vestigen. Ja, zij dorstten naar bloed; met smart moest ik dat ontwaren, en ten gevolge daarvan rekende ik het mij ten pligt om te voorkomen, dat zij hun doel bereikten. Ik liep voor het front mijner linie, en riep mijnen manschappen toe, om niet te vuren; van uit het centrum tot aan de vleugels, daar waar mijne stem en die mijner aides-de-camp kon worden gehoord, werd geen enkel geweerschot gelost. De aanvallende partij handelde echter niet zoo. Op 200 ellen afstands genaderd, opende zij een moorddadig vuur: de Bersaglierie, die vlak over mij stonden, schenen mij ten doelwit te hebben gekozen, zoodat ik spoedig door twee kogels gewond was. Ik werd in het bosch gedragen, en zag verder niet meer, wat om mij plaats vond, daar een aantal personen zich om mij hadden verzameld, toen mijne wonden verbonden werden. Ik durf echter verzekeren, dat langs de geheele uitgestrektheid van de linie, waar de stem van mij en van mijne officieren kon worden gehoord, geen enkel schot gelost werd. Het was dus voor de Koninklijke troepen zeer gemakkelijk om ons te naderen. Aan onze regterflank ging het echter anders toe. De *picciotti* werden door de geregelde troepen aangevallen, en antwoordden langs de geheele linie met een hevig geweervuur, hetwelk ongeveer een kwart uur aanhield. Nadat ik gewond was, ontstond eenige verwarring onder onze manschappen; mij niet ziende, vielen zij in het bosch terug, zoodat de menigte rondom mij langzamerhand verdween, en alleen de getrouwsten op hunnen post bleven. Op dat oogenblik werd mij medegedeeld dat mijn staf en de kolonel Palavicini, de bevelhebber der geregelde troepen, op de volgende voorwaarden onderhandelden: 1° ik zou vrij zijn om te gaan waar ik verkoos (ik verzocht om mij aan boord van een Engelsch schip te mogen inschepen); 2° vrijheid voor al mijne makkers. De kolonel Palavicini gedroeg zich in zijne militaire bewegingen als een dapper en knap officier; hij behandelde mij en mijne manschappen beleefd en hoffelijk. Hij verklaarde, dat het hem speet, dat er Italiaansch bloed was vergoten; hij had echter bepaalde orders, en moest die opvolgen. Mijne maatregelen waren van eenen zuiver defensieven aard, en ik had gehoopt, den strijd te zullen kunnen voorkomen, daar ik in eene sterke positie stond, en ook omdat ik geloofde, dat de geregelde troepen minder wreede bevelen hadden ontvangen, dan bleek het geval te zijn. Ware ik in het begin niet gewond geworden, en hadden mijne manschappen onder andere omstandigheden minder moeite gedaan om den strijd te voorkomen, dan zou het gevecht verschrikkelijk hebben kunnen worden. Niettemin is het beter, zoals het nu is.

Welke gevolgen mijne wonden ook na zich kunnen slepen, en welk lot het gouvernement mij ook voorbereidt, ik ben overtuigd, mijnen pligt te hebben gedaan; en de opoffering van mijn leven beteekent weinig, wanneer dat van een groot aantal mijner medeburgers wordt gered. In de gewaagde onderneming, welke ik met mijne makkers ondernam, hoopte ik niets goeds van het gouvernement Ratazzi; toch had ik niet minder gestrengheid mogen verwachten van den koning, daar het oude programma volstrekt niet veranderd is, en ik ook nimmer er toe over zal gaan, om daarin eenige verandering te brengen. Den meest pijnlijken indruk maakt op mij het noodlottige wantrouwen, dat niet weinig bijdraagt tot de vertraging der beëindiging van de Italiaansche eenheid. Doch, hoe het zij, ik sta voor Italië met opgerigten hoofde, in de zekerheid, mijnen pligt te hebben gedaan. Ook mijn leven geef ik ten beste; reeds de meer edele levens van zoo vele edele jongelingen zijn opgeofferd als een zoenoffer voor de heiligste der zaken, zuiver van de verdenking, dat daarbij eenig persoonlijk belang in het spel kon komen.

G. GARIBALDI.

AMERIKA.

NEW-YORK, 26 Augustus. — De Fransche consul te New-Orleans heeft geprotesteerd tegen het bevel van generaal Butler, houdende, dat alle personen hunne wapens aan de regering moeten uitleveren, op grond, dat er zich verschijnselen van oproer hebben geopenbaard en, ingeval de bevolking werkelijk tot oproer overslaat, de bondsvlag niet voldoende is bescherml. Generaal Butler bleef zijn bevel handhaven, doch heeft te gelijker tijd verklaard, dat elke gewelddadigheid en ernstige beleediging met den dood zal gestraft worden. Alle slaven, die eenige inlichting aangaande het leger der Zuidelijken verstrekken, zullen hunne vrijheid erlangen.

— Den 14den Aug. ll. ontving president Lincoln te Washington eene deputatie van kleurlingen, die hij had uitgenoodigd, om hen met zijne emigratie-plannen bekend te maken. Zoo als men weet, heeft het congres eene som gelds toegestaan, om de emigratie van zwarten te ondersteunen, en de president biedt nu aan hen, die aan zijn plan willen gevolg geven, de middelen aan voor de reis naar de kooldistricten van Panama. Hij motiveerde zijn voorstel in eene zeer lange, openhartige toespraak, welke wij belangrijk genoeg hebben geacht, om haar hier in de hoofdzaak terug te geven.

Gij zult mij vragen — zeide de president — waarom ik van u verlang, dat gij het land zult verlaten? Gij en wij zijn twee verschillende rassen, en er is tusschen ons eene breedere klove, dan tusschen elke andere twee rassen ter wereld. Ik zal hier niet onderzoeken, of dit regt of onregt is, doch deze physieke verscheidenheid is een groot nadeel voor ons beiden. Uw ras lijdt zeer veel, en ook wij lijden door ons zamenzijn met u. Wat uw lijden betreft, daarover behoef ik hier niet uit te weiden. Gij, die hier voor mij staat, zijt, als ik mij niet bedrieg, vrije mannen. (Eene stem: ja wel, sir!) Welnu, het is de wensch van ieder mensch, op gelijken voet te staan met de besten van zijn geslacht. Maar op dit uitgestrekte vaste fland kan zich geen enkel lid van het gekleurde ras in die gelijkheid met ons verheugen. Ook waar men de kleurlingen het best behandelt, rust een vloek op hen. Ik kan daarin geene verandering brengen; het is een feit, waarover wij allen, gij en ik, hetzelfde denken en gevoelen. Ik behoef hier niet te gewagen van de uitwerkselen der slavernij op de blanken. De gevolgen zijn over het algemeen zeer erg. Onze blanken slaan thans elkander dood. Niemand weet, hoe ver dit zal gaan; maar bedenkt, dat, wanneer ook velen der strijders op de eene of andere zijde zich in het geheel niet om u bekreunen, deze oorlog zon-

---

in allerijl het huis zag binnensnellen, schonk hem dit weder moed: hij ging den trap af, en begaf zich naar het tooneel van den moord.

De kleine Arthur lag levenloos op den grond in eene plas bloed; naast hem lag eene geheel bebloede bijl. In het midden van de kamer stond devader. Zijn uitzigt was verschrikkelijk: met verwilderde oogen en glazige blikken riep hij uit: „Ik moest doen, wat ik gedaan heb.... De zwarte vrouw is rond mij komen dwalen, en ik heb haar gebod gehoorzaamd."

„Sedert dien dag verkeert de ongelukkige in den staat, waarin gij hem nu ziet," voegde de doctor er bij.

Lindblatt's verhaal was ten einde. Nog steeds waren wij in de kamer van den kranken. Is het noodig, hier bij te voegen, dat de rampzalige, die reeds verscheidene dagen buiten kennis lag, geen woord van zijne geschiedenis had kunnen hooren?

Inmiddels waren zijne vlagen van ijlhoofdigheid aanmerkelijk erger geworden: zijne bewegingen werden heviger en stuipachtiger, en zijne woorden, die hoe langer hoe onverstaanbaarder werden en die hij sneller na elkaâr uitsprak, ontaardden in een eentoonig en nameloos gemompel.

„Hij zal den nacht niet doorkomen!" sprak de doctor. „Oppasser, hernieuw dikwijls de compressen van ijs op zijn voorhoofd! De taak van de geneeskunst is hier afgeloopen! Geef, zoo menigmaal gij kunt, den zieken te drinken!"

Wij verwijderden ons toen, met zoo min mogelijk gedruisch stappende, als of wij de laatste oogenblikken van den zieltogenden nog konden verontrusten.

Toen wij in de kamer des geneesheers terug gekeerd waren, duurde het eene geruime poos, eer wij een onderwerp voor ons gesprek konden vinden, dat de beelden en indrukken, die mijnen geest bezwaarden, kon verdrijven. Maar toen de theeketel zijn eentoonig geraas begon te laten hooren, en wij onze sigaren hadden opgestoken, en toen mijn vriend eene flesch goede rum voor den dag gehaald en eene behoorlijke scheut van dien kostelijken drank in onze kopjes had gedaan, gevoelde ik mij weêr op mijn gemak, en begon ik hem een en ander te verhalen over het aangename reisje, dat ik dien zomer gemaakt had, en ten gevolge waarvan ik mijn winterkwartier te P... had gevestigd.

Zoo doende haalden wij middernacht. Ik maakte aanstalten om op te staan en in dezen onaangenamen winternacht weêr naar mijn logement te wandelen, toen de deur zachtjes opengedaan werd, en wij den oppasser voor ons zagen verschijnen, die in Oswald 's vertrek was achtergebleven.

„Ik kom dadelijk", zeide de geneesheer, en zette haastig zijne huispet op. „Kom!" zeide hij zich tot mij wendende, „laat ons nogmaals naar No. 44 gaan: 't is denkelijk voor de laatste keer."

Wij rigtten weder onze schreden naar de cel van Oswald: eindelijk lag deze stil, en was tot een' staat van rust, of liever gezegd van volkomene krachteloosheid, gekomen. Alleenlijk maakte hij van tijd tot tijd nog eenige werktuigelijke bewegingen, die vergezeld gingen van een onverstaanbaar stotteren. Zijn gelaat was kalm, en drukte zekere vrolijkheid uit. Eindelijk sprak hij met eene zwakke stem:

„Ik ben bijzonder wél. Ik gevoel mij geheel verligt: 't is, als of ik pas geboren ben."

Langzaam rigtte hij zich op eene hand op, en stak zijn hoofd vooruit naar den geneesheer heên, als of hij hem vertrouwelijk spreken wilde, en eene aangename tijding meê te deelen had.

„Niet waar, doctor! gij hadt nooit gedacht, dat ik zoo gezond kon worden als ik nu ben?"

Op plegtige wijze ging hij voort:

„Een half uur geleden, met het slaan van middernacht, heb ik de zwarte vrouw weder gezien. Zij had haren sluijer opgeslagen, en zag er veel zachter en blijgeestiger uit dan gewoonlijk. Zij droeg mijne beide kinderen in de armen..., mijne twee zoons... en beiden zagen zij er blozende van gezondheid uit..., zoo netjes..., o! zoo kraak zindelijk!... Een helder, zuiver licht omgaf hun hoofd gelijk een stralenkrans... maar"... Eensklaps betrok zijn gelaat:

„Daar komt de zwarte vrouw terug..., dáár komt zij aan, achter u...."

Nauwelijks had hij deze woorden uitgesproken en den vinger opgeligt, met welken hij ons zekere plaats in het ledige vertrek wilde aanwijzen, of hij werd weêr onbewegelijk van angst: zijne uit de kassen puilende oogen alleen bewogen zich nog, als volgden zij naauwkeurig de beweging van iemand, die in de kamer op en nêer liep.

„Zij komt steeds digter bij," schreeuwde hij, „immer digter!"

Wij beiden maakten ons uit de voeten, onwillekeurig door schrik bevangen.

Op den oogenblik dat wij de deur uitgingen klonk er een kreet. — Hij viel, als door den bliksem getroffen, achterover op zijne legerstede, en was dood!

der de slaverrij en zonder het gekleurde ras toch nooit zou zijn uitgebroken. Het is derhalve beter voor ons beiden, dat wij van elkander scheiden. Eene hoofdzwarigheid is wel de omstandigheid, dat vrije kleurlingen niet zullen inzien, hoe zij door emigratie hun comfort kunnen verbeteren. Maar de vrijen dienden iets te doen, om hen te helpen, die minder gelukkig zijn. Deze emigratie zou eene wijde poort openen, waardoor vele anderen tot de vrijheid konden geraken. Ziet, de generaal Washington zou ook op zachter bed geslapen hebben, indien hij een Britsch onderdaan gebleven ware; maar, ofschoon hij zich aan zware physieke inspanning onderwierp, en van vele gemakken des levens vrijwillig afstand deed, was hij toch gelukkig, want hij had het bewustzijn, aan zijn ras weldaden te bewijzen, en, daar hij zelf geene kinderen had, iets voor de kinderen zijner naburen te doen. De kolonie Liberia bestaat sedert langen tijd, en kan in zekeren zin bloeijend genoemd worden. De oud-president van Liberia was zoo even bij mij, en deed mij daaromtrent zeer interessante mededeelingen. De vraag is: Waarom niet naar Liberia gaan? Een hoofdgrond daartegen is, dat velen uwer liever in de nabijheid van den geboortegrond zullen willen blijven. Ik weet niet, hoe groot uwe verknochtheid aan ons ras is. Gij hebt inderdaad niet veel reden, het te beminnen, doch evenwel bestaat er verknochtheid. Het oord, waaraan ik voor u dacht, is Centraal-Amerika. De afstand is slechts een vierde van dien naar Liberia, en in zeven dagen kan men er per stoomboot aankomen. Het ligt — en dit is met Liberia het geval niet — aan eene groote reisroute, en een kooldistrict is de beste streek, om er eene onderneming te beginnen. Het klimaat is voor u geschikt, en de inwoners hebben geen' afkeer van uw ras. Daarenboven zal ik trachten, u eene positie van volkomene gelijkstelling te bezorgen. De praktische vraag is nu, of ik een aantal eenigzins verstandelijk ontwikkelde en tot arbeid bekwame mannen kan vinden, die met vrouw en kinderen derwaarts zouden willen vertrekken.

Het hoofd der deputatie antwoordde hierop, dat zij zouden beraadslagen, en binnen kort hun besluit kenbaar maken. De president hernam hierop: „Neemt daartoe den tijd, vooral geene overijling!"

DUITSCHLAND.

WEENEN, 21 Aug. — De *Militär-Zeitung* maakt melding van eene nieuwe soort buskruid, door den uitvinder *gas-buskruid* genoemd, en dat het gewone buskruid voor elk gebruik zou kunnen vervangen. Het bestaat in eene soort papier, dat eene ontvlambare stof bezit. De bewerking er van, waarbij het papier bevochtigd wordt, geschiedt in 2 of 3 uren zonder eenig gevaar van ontploffing, en alle grondstoffen, waaruit het wordt zamengesteld, zijn in overvloed in den handel te verkrijgen. Dit buskruid is aan geen bederf onderhevig, en wordt, eenmaal gedroogd zijnde, niet weder vochtig. Het is geheel onderscheiden van het schietkatoen, en bevat noch zwavel noch acidum.

ITALIE BESCHOUWD OVER DEN MERIDIAAN VAN ROME.

Het Italiaansche koningrijk, zooals het spottender wijs genoemd wordt, heeft eene crisis doorstaan, welke het gelukkig doorgeworsteld is. Wij geloove n het en denken dienvolgens. Dieven en roovers zijn slechte beöordeelaars van hunne eigene veiligheid, zoolang zij zich nog niet in handen der politie bevinden, en, natuurlijk doet het ons altijd goed, wanneer wij hooren, dat de schelmen, die ons hebben bestolen, hunne wel verdiende straf ondergaan. Wij zijn daarom niet in staat om de groote schoonheid van het zoo genaamde Italiaansche koningrijk te kunnen waarderen en hebben ook niet het minste vertrouwen in deszelfs stabiliteit. Dat denkbeeldige koningrijk moge in-en uit eene crisis gaan, dat raakt ons weinig, want het is eene zaak van heden, en de dag van morgen wordt er niet mede gemoeid. Het huis, dat op eenen zandgrond is gebouwd, staat niet veilig; hetzelfde is het geval met het vereenigd Italië; de bouwmeester bereidt zelf den val voor, en, valt het niet van zelf ineen, dan zal hij het, meer dan waarschijnlijk, gemakkelijker omver werpen dan hij het optrok.

Thans verhaalt men, dat Garibaldi een rebel is geworden, dat hij troepen heeft verzameld, 's lands gelden gestolen, belastingen uitgeschreven, en gevochten tegen de troepen van den koning van Sardinië. De groote man en belangelooze held is, natuurlijk genoeg, geheel op eigen verantwoording tot zijn vrijbuiters-leven teruggekeerd. Dit is nu de geheele zaak, waar of niet; de tijd zal leeren, wat van de zaak moeten gelooven. Garibaldi heeft op nieuw zijne oude muitzieke ondernemingen opgevat, dat is zeker; hij is oorzaak, dat er bloed is gestort, dat valt niet te ontkennen; doch zijne ware misdaad ligt nog in het duister. Welligt heeft hij de instruktiën opgevolgd van Ratazzi; — misschien hebben de Muratsgezinden hem overgehaald.

Ten opzigte van Garibaldi tasten wij in het duister rond, en wij durven geene gissingen maken, om reden het bij de zaak betrokken gouvernement reeds te veel laagheden op zijne rekening heeft. Het is echter zeker, dat Garibaldi schandelijk behandeld is, wanneer hij door Piemontesche soldaten gewond, of door Piemontesche cipiers bewaakt wordt. Wanneer men af mag gaan op de Hebreeuwsche telegrammen, dan beschouwt Garibaldi zijnen kleinen opstand niet als eene ernstige zaak, want, met het vertrouwen van eenen landlooper, die met zijnen broeder deelt, stelde hij dengenen, die hem gevangen hadden genomen, voor om hem aan boord van een Engelsch schip te brengen. Deze uiting van zijnen wil in zulke zonderlinge omstandigheden werpt eenen grooten twijfel op het goede geloof aan den opstand, en doet denken aan eene overeenkomst tusschen Garibaldi en Ratazzi. Toen de heer Smith O'Brien onder bijna soortgelijke omstandigheden gevangen werd genomen, dacht hij er niet aan, om de politie te vragen, hem aan boord van een Fransch schip te brengen. Hij wist, dat zijne gevangenneming ernst was, en daarom dacht hij een dusdanig verzoek nutteloos. Garibaldi had ongetwijfeld goede reden voor hetgeen hij zeide, tenzij hij een nog grooter gek is dan zelfs zijne vrienden gelooven. Door den tijd zullen wij bekend worden met de bedoeling van deze kleine rebellie, want de groote liberale partij is omtrent hare vuilheden zeer mededeelzaam, wanneer de verklaring geen kwaad kan doen. Wij weten iets van Poërio en van Pallavicino; wij weten ook dat Garibaldi een ezelshoofd heeft, en dat Galleuga eens was gehuurd om Karel Albert te vermoorden. Na die gebeurtenis vernamen wij, dat de Engelsche vloot in de wateren van Sicilië kruiste om Garibaldi de landing te Marsala gemakkelijk te maken, en dat de generaals van den koning der beide Siciliën door Cavour ware omgekocht om hunnen wettigen heer te verraden en te bedriegen. Toen er geen gevaar bij was om de waarheid te zeggen, vertelde men, dat Garibaldi's inval op Napolitaansch grondgebied in overeenstemming was geschied met de ministers van Victor Emanuel, en wel op dezelfde wijs, als de generaals van dien achtenswaardigen souverein te Chambéry het plan hadden beraamd om het Pauselijke leger te vernietigen.

Dit zijn ophelderingen welke de liberale partij zelve geeft, en het aardigste er van is, dat zij zoo lang worden geloochend, tot dat de onderneming geene voordeelen meer afwerpt. Voor zoover het oog in de laatste zaak kan doordringen, is de Carbonari geheel buiten het spel gebleven; de opstand, het gevecht en de gevangenneming is welligt een met Garibaldi overeengekomen spel, en in dat geval bestaat en geene zorg voor de wonden van Garibaldi, en kan er nog minder vrees bestaan voor het vonnis, dat hem wacht. Men vertelt reeds, dat hem pardon zal worden gegeven uit overweging van zijne groote verdiensten; Victor Emanuel zou dan ook wel een hart van staal moeten hebben, wanneer hij zijnen collega en het willige werktuig tot uitoefening van zijne onregtvaardigheden hard viel. Garibaldi verdient eigentlijk den strop, doch zoo streng zal zijn patroon niet zijn, en het is dan ook zeer onwaarschijnlijk, dat hij, ook slechts eenmaal in zijn leven, zelfs eenen vriend regt zou doen wedervaren.

Van de andere zijde beschouwd, is Garibaldi niet buiten gevaar, wanneer de loop der gebeurtenissen dat vordert. Hij heeft zich op eene voor het Fransch gouvernement zeer beleedigende wijze uitgelaten, en dat is leelijk. Wanneer nu die taal van den armen Garibaldi in Parijs eenen kwaden indruk heeft gemaakt, dan kan de man met het ezelshoofd het hard te verantwoorden krijgen. Garibaldi is zeer nuttig geweest voor zijne vrienden, doch het is ook mogelijk, dat die vrienden hem thans in den steek laten. Welligt is hij vertrouwen in zich zelven beginnen te stelen, en verwacht hij, even als Poërio, van te zullen worden gehoord, — van daar zijn val. Zij, die gebruik van hem hebben gemaakt, begonnen welligt in te zien, dat hij gevaarlijk voor hunne plannen werd, weshalve zij besloten, om hem onschadelijk te maken. Ratazzi heeft misschien reden om zich van Garibaldi te ontdoen; van daar de opstand, de ontsnapping in het gezigt der vloot, en eindelijk de gevangenneming. Welligt heeft Ratazzi andere plannen, voor welker uitvoering Garibaldi niet berekend is, of waartegen hij zich zou kunnen verzetten. Hoe dat ook zij, de vrijbuiter viel in den hem gespannen strik, en Ratazzi kan nu met den keizer der Franschen onderhandelen over de overdragt bij algemeene stemmen aan dien potentaat van het eiland Sardinië of van de haven van Genua.

Is van dat laatste iets waar, dan hebben de edelmoedige mannen uit de stad Londen, toen zij Garibaldi met geld ondersteunden, eene groote dienst bewezen aan de liberale zaak, doch hun eigen land hebben zij dan een groot nadeel berokkend. Zij denken, dat zij alleen den Paus kwaad berokkenen, doch zij zullen zien, hoezeer zij zich bedrogen hebben, wanneer zij tot de ontdekking zullen komen, dat zij den Paus geen haar van zijn hoofd hebben kunnen krenken, terwijl hun eigen ligchaam alsdan in gevaar zal verkeeren.

Wij wachten op het eind. Garibaldi is thans op den weg, die tot zijn verderf leidt; of hij een werkelijke rebel is of een gewaande, dat niets ter zake; hij is een gebroken werktuig, en de groote liberale partij zal zich eenen anderen bedrieger moeten aanschaffen, of den strijd opgeven.

(*Tablet*).

INGEZONDEN STUKKEN.

Door den heer J. W. worden wij verzocht, het onderstaande te plaatsen.

Mijne Heeren!

Hiermede wil ik u eene bruiloft vertellen, die altijd is uitgesteld. — Ik toen mijn dochter op den 30sten November 1860 gaat trouwen wordt bespot, ik altijd tevreden blijft, is mijn beurt nu de Heer V. L. uit te lagchen omtrent zijn grootmoedigheid; zijn oudste zoon wil gaat trouwen en reeds lang is aanteeken is tot nog toe nog niet voltrek. — Ik vader was, is die voltrekken allang geschied zonder ik hem de minste leed te doen, is dat vader handelwijze van een vader, zijn zoon vraag huwen en niet geeft? kijk mijn dochter zoo vraag zoo toestemming ik haar verdriet maken wil niet zoo is de pligt van een vader, maar de Heer V. L. is nog te zwaar zijn oudste zoon huwelijk geeft, ja werdt toestemd maar moeijelijk voltrek. Ik tractement weinig kan mijn dochter zeer gaauw laat trouwen zonder mijn schoon oon lang laat wachten, als zijn zoon vraagt trouwt wordt verguid en gehaat, zoo als hij met mijn dochter vroeger vrijde, en nu zeker al weer zoo ge aan omdat de Heer V. L. te gierig is om uitgaven te bestedea voor zijn oudste zoon.

Ik een zoon had als gij zal ik zooveel mijn vermogen toolaat hem spoedig laat trouwen en alle moeite voor hem doen voor zijn stipte gehoorzaamheid aan zijn ouders. — Je de Heer V. L. spot niet te veel mij die tot een ander nattie behoort en wat is met u nu, zijn zoon vraag trouwen niet geeft al lang aanteekend maar nog niet voltrek.—

J. W.

TE KOOP.

Een fraai BRUIN PREANGER RIJPAARD, hoog circa 5 voet, gezond, goed gedresseerd en zonder gebreken.
Te bevragen onder Nummer 3132, bij den Uitgever dezes. (1477)

SCHEEPSBERIGTEN

In lading en ter reede liggende Schepen te Soerabaya.

VLAG.	BENAM.	NAMEN DER SCHEPEN.	LASTEN.	GEZAGVOERDERS.	BESTEMMING.	AGENTEN.
Z. M.	Korvet.	Juno.	.....	Kapt. t/z J. J. v. d. Moore.	Wachtschip.	...
„	Stooms.	Balie.	.....	Luit. „ 1 kl. Palm.	...	...
„	„	Gedeh.	.....	....	Opgelegd.	...
„	„	Phoenix.	.....	Luit. 1 kl. J. L. Nierstrasz.	...	...
„	„	Etna.	.....	„ 1 kl. van der Meulen.	...	...
„	„	Citadel van Antwerpen.	.....	Kapt. L. t/z G. P. J. Mossel.	...	...
„	„	Madura.	.....	Luit. t/z 2 kl. J. Greve.	...	...
Gouvernements	Stoomer	Hertog Bernhard.	.....	Stolte.	...	...
„	„	Draak.	.....	A. Smit.	...	...
„	„	Java.	.....	H. F. Bernoster.	...	...
Nederlandsche	Bark	P. Schoenmakers.	371	J. J. van Varelen.	In Reparatie.	Fraser Eaton & Co.
Engelsche	Schip	Three Bells.	301	J. Simpson.	Nederland.	id.
„	„	Majestic.	251	J. Jones.	id. in rep.	id.
Nederl. Ind.	Stooms.	Kraton.	28	J. Martens.	In Reparatie.	W. Cores de Vries.
„	„	Padang.	181	....	id.	id.
„	„	Ambon.	183	W. Vogel.	Moluccos.	id.
Nederlandsche	Bark	Quartet.	339	Z. Mulder.	Nederland.	B. J. van Eck & Co.
„	„	Jeannette & Cornelia.	256	J. Verhoeven.	id.	Schimmelpenninck & Co.
„	„	Eersteling.	384	C. de Zeeuw Bagchus.	id.	id.
„	„	Vooruit.	350	W. C. Kool.	id.	id.
„	Schip	van Galen.	323	C. B. Brandligt.	id.	id.
„	Bark	Hugo Grotius.	356	F. Vogelsang.	id.	Mathieu Ebbs Ruijs & Co.
„	„	Cornelia Hendrika.	306	J. J. Swart.	id.	id.
„	„	Cornelis Gips.	343	F. H. A. Loos.	id.	B. Kopersmit & Co.
„	„	Fagel.	314	J. A. Knaap.	id.	id.
„	Brik	Gebroeders.	178	C. de Groot.	id.	B. van Leeuwen & Co.
„	Bark	Postiljon.	192	W. van Someren Greve.	Golf van Perzie.	P. Kervel & Co.
„	„	Passaroeang.	291	J. C. Strootman.	In Reparatie.	E. Ten Brinck & Co.
„	„	Aletta Augusta.	156	J. A. Tinhalt.	Nederland.	id.
„	Schip	Prins van Oranje.	478	J. Hensing.	id.	id.
„	Bark	Susanna Elisabeth.	390	C. Ouwehand.	id. in rep.	Mc. Lennan & Co.
„	„	De Tweeling Zusters.	173	F. de Jong.	id.	id.
„	Schoen.	Bella.	13	A. N. Rietberg.	...	...
„	Bark	L'Amitié.	99	J. Huwart.	...	...
„	„	Jhr. Mr. v. d. Wall van Puttershoek.	328	K. F. Lammerts.	Nederland.	J. F. van Leeuwen & Co.
„	Hoeker	Charles.	25	P. L. J. Roes.	...	...

Aan- en Uitvoer te Soerabaja van den 30sten October 1862.

INVOER.

Van Batavia per het Ned. schip *Vooruit*, gezagv. W. C. KOOL,
16 kn. metaal, 190 Ned. pd. spijkers, E. TEN BRINCK & Co.
14 stoelen, O. C. MATZEN & Co.
44 vn. spijkers, 50 pis. rondijzer, 100 kn. en 10 vn. azijn, 100 kn. brandy, 40 kn. wijn, MAJOR MATZEN & Co.
13 kn. meubelen, BOTTER.
5 kn. meubelen, A. F. SORILLON.
2 kn. en 2 vn. lampen, 1 kt. tuigen, 1 kt. spiegels, BOERMEESTER.
1 kt. marmeren steenen, KESLER & Co.
15 pendules, 1 glasblazerstafeltje, OLLAND.
1 weegschaal, 3 zk. spijkers, 3 kn. zadels, 1 kt. tuigen, HILL BROEKMAN & Co.
1588 pic. rijst, ADAM & Co.
2 kn. kajoepoetie-olie, 991 pic. rijst, 8000 batoebins 2 banken, ORDER.

Van Bima per de Ned. Ind. bark *Noorhasim*, gez. SAID MOHT. MADEJIE.
80 paarden, 5 koijangs uijen, 2 koijangs kemierie noten, 1 pic. was, 5 pic. groene katjang, 7 pic. tamerinde, 1 koijang rijst, GEZAGVOERDER.

Marktprijzen.

SUIKER No. 16 ƒ 14 à ƒ 15.—
WISSELKOERS ƒ 100.—

PROTESTANTSCHE EEREDIENST

Zondag den 2den November 1862.
's morgens te half negen ure.
Ds. SCHIFF.
Doopsbediening.

Maandag den 3den November 1862.
's avonds te half zeven ure.
Zendings-Bidstond.
Nederduitsch en Maleisch.

ROOMSCH-KATHOLIEKE EEREDIENST.

Zaturdag den 1sten November 1862.
Feestdag van Alle Heiligen.
De Hoogmis te 7 ure.
Eene stille dienst te $8^1/_2$ ure.

Zondag den 2den November 1862.
Eene stille Dienst te 7 ure.
De Hoogmis te 8½ ure.
Vespers voor der overledenen nut.
Predicatie 's avonds te 6 ure.

Maandag den 3den November 1862.
Aller ziellendag.
De H. Mis te 7 ure.

Voor ieder in dit blad voorkomend artikel, hetwelk van geene onderteekening is voorzien, stelt de REDACTIE zich verantwoordelijk, zoolang door haar geen ander schrijver wordt opgegeven.

GEDRUKT BIJ LE ROY & CO TE SOERABAYA.